

Predikan 4 Söndagen i påsktiden 2023

2 Mos.13:20-22,1 Tess.5:9-11,Joh.13:31-35

Så som jag har älskat er...

Jesus och apostlarna har ätit påskmåltiden, där Jesus avslöjade för Johannes vem som skulle förråda honom. Det är Judas, som just har lämnat dem, och snart ska dramat börja, när Jesus grips och döms till döden. Det är då han börjar tala om att han är förhärligad och att Gud ska förhärligas i honom. Det låter underligt, nästan som om han vill fly eller förneka det som ska hända honom.

Hur kan lidandet och döden vara ett förhärligande? Vad menar han? Vi som har facit och vet att han uppstod från de döda kanske kan begripa lite mer än de tolv apostlarna, men de måste ju ha undrat. Och ännu märkligare blir det ju när han säger att han bara ska vara hos dem en kort tid till, sedan ska han tydligen ge sig iväg någonstans, där de inte kan finna honom. Jesus talar i gåtor, och det är verkligen inte lätt att förstå honom. Inte ens om man har facit. Det kan ju inte vara graven i klippan han menar, när han säger att de inte ska finna honom. Visserligen var graven tom, men han kom ju till dem flera gånger och visade att han levde. Han var inte borta. Jag tror att han menar något som ligger längre fram, något som han kommer att tala mycket om i det långa avskedstalet som fyller hela 4 kapitel i Johannesevangeliet. Där säger han att han kommer att lämna dem, men de ska inte vara ensamma och övergivna, utan Hjälparen, den Helige Ande, ska komma till dem, vara i dem, hjälpa dem och vägleda dem, när han är borta.

Vi närmar oss pingst, när det hände. När Anden kom med stormvind och eldslågor och fyllde dem med kraft och mod

att berätta för världen om Jesus, hans liv, död och uppståndelse. Men vi är inte där ännu. Det är på skärtorsdagen Jesus först börjar tala om att han ska lämna dem. Han vill förbereda dem på att det kommer att bli så. Men förhärligandet då? Nu är det så att Johannesevangeliet ger oss en lite annorlunda bild av Jesus död på korset än de andra evangelierna. För Johannes är BÅDE döden på korset och uppståndelsen Guds förhärligande av Jesus. Och med förhärligande menar han inte att det verkar härligt och underbart att lida och dö, utan att döden och uppståndelsen visar på Guds härlighet på olika sätt. Lidandet och döden visar att Gud älskar världen så mycket att han är villig att dö för den, att han älskar och förlåter istället för att hata och döma oss. Uppståndelsen visar att Gud segrar över ondskan och döden. Allt detta är ett förhärligande; det visar oss Guds storhet och härlighet. Det visar oss att Gud har makten över liv och död, att han som har skapat allt lever och verkar mitt i vår värld, och att det liv som Gud skapar inte ska dö, utan leva, så som Gud själv lever i en värld av härlighet, ljus, frid, glädje och kärlek.

Därför kan Jesus tala om sin härlighet dagen innan han ska hängas upp på korset och dö för oss alla.

Och del i denna härlighet har också det som ska hända efter uppståndelsen; när han ska återvända till Fadern. 40 dagar efter påsk kommer han att vara tillsammans med dem, och sedan ska han alltså gå bort, som han säger, på Kristi Himmelfärds dag. Och den 50nde dagen, Pingstdagen, ska

Anden komma. *Den dagen ska ni förstå att jag är ii min fader, och ni i mig och jag i er*, säger han till dem i avskedstalet. Han är alltså inte borta, utan hos dem på ett nytt sätt, genom den Helige Ande. Och det är så han är hos oss nu, genom Anden. Anden gör honom levande och verklig för oss och genom Anden lever han också i oss när vi tror på honom.

Och vad är det viktigaste för oss nu, när han inte längre är fysiskt närvarande? Det är att leva i hans kärlek. Först och främst ta emot hans kärlek, leva öppen för den och se och tro på att han verkligen älskar oss var och en personligen.

Det finns ett uttryck som vi särskilt ska lägga märke till i det som Jesus säger: Han kallar sina tolv apostlar "*mina barn*".

Jag tror att det förklarar en hel del av vad han menar med att de ska älska varandra som han har älskat dem, och att detta är ett nytt bud. Kärlek till varandra var ju inget nytt. Jesus fick ju ibland frågan om vilket som var det största budet i lagen och då svarar han; *Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av all din kraft och hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv.*

Men vad betyder det att älska sin medmänniska som sig själv då? Det är här *mina barn* ger oss en djupare insikt om vad kärlek är. Jesus menar att han har älskat dem som sina barn. Så som en förälder älskar sina barn, älskar Jesus.

Om du är förälder så förstår du, och även om vi inte har eller har haft egna barn så vet vi vad det betyder att älska barnen.

Des små barnen som vi tar hand om från dag ett och sedan under många år innan de kan klara sig själva, bevisar att det finns en osjälvisk kärlek. Annars skulle ingen skaffa barn. Men det gör vi och

vi älskar dem trots att de håller oss vakna på nätterna, är tjuriga och trilskas när vi ska klä på dem, när de inte gillar maten och kommer i stora trotsåldern. Och vi fortsätter att älska dem dag efter dag, vecka efter vecka, även om de inte alltid gör som vi säger och kanske beter sig riktig illa.

Kärleken till barnen är ju vad vi kallar villkorslös kärlek; den älskar utan krav och utan att barnen måste bevisa att de är värda vår kärlek.

Sådan är Guds kärlek till oss. Och den kärleken har Jesus visat sina lärjungar och nu uppmanar han dem att älska varandra så. Det är ett nytt bud, inte för att det handlar om kärlek till medmänniskan, utan för att det handlar om en villkorslös kärlek, som är beredd att offra sitt eget liv och sin egen bekvämlighet för de andra, för medmänniskan.

Precis om en förälder är beredd att offra sitt eget liv för sitt barn. För det tror jag faktiskt att en förälder gör, om det blir allvar, på liv och död.

Och just den kvällen, på skärtorsdagen, var det verkligen på liv och död. Nästa morgon skulle han hänga på korset och dö för dem, för oss, för dig och mig, som han kallar *mina barn*.

Som en kärleksfull förälder som gör allt för att rädda sina barn, som älskar dem in i döden och helt utan villkor, så har han älskat oss, och den kärleken vill han att vi ska visa varandra. Det verkar kanske omöjligt att leva upp till: Vem är beredd att offra sitt eget liv för vem som helst?

Vem har en sådan kärlek. Jag har den knappast och nog inte

du heller. Men Jesus har den och när han ger oss sin villkorlösa kärlek, så växer det också ett frö inuti oss, så att kärleken till medmänniskan växer, och blir mer och mer lik kärleken till barnen, som tro allt, hoppas allt och uthärdar allt. Men kom ihåg, den kärleken är inte ett villkor för att vara kristen, utan en gåva, en möjlighet och något som jag få växa i, men aldrig blir fullvuxen nog att tro att jag är färdig. Inte förrän vi är i den värld Jesus bereder plats i, ska vi kunna leva i den fullkomliga kärleken. Därför att där inte finns något annat än kärlek.

Amen